

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Un mensatge que *no arriba* ó la Comissió anti-solidaria á Madrid

ULLADA POLITICA

EN la qüestió de la Lley de Jurisdiccions—ben clar se veu—el govern no juga net. L' ha presentada á las Corts, no pera conseguir llealment l' objectiu que ella sembla indicar, sino com un medi polítich de prolongar la seva estancia en el poder, establint en primer lloch una diferenciació ben marcada ab el partit conservador maurista y probant aixís de donar alguna cohesió á las poch seguras filas de la majoría.

Fora de aquest intent, no n' ha tingut cap més. Per aixó el projecte s' fa notar per la seva ambigüetat, tant que més que á las corporacions religiosas, amenaça á las associacions civils, deixantias en molts cassos al arbitre absolut del poder executiu. Las petites esmenas que hi ha introduhit la comissió parlamentaria que la té en estudi no la desagravan del tot de aquell perill; y una n' hi ha referent á las congregacions formadas ó regidas per extrangers, que las posa casi á cubert de l' acció gubernativa. Sembla que aquesta esmena s' ha fet expressament per amparar als jesuítas.

Per altra part, entre 'ls cap-pares del partit liberal se presenten manifestas discrepancias. En Moret no pensa com en López Domínguez, y en Montero Rios té també 'l seu pensament particular. Fins un ministre, el Sr. Gullón, opina que 'l projecte no deuria tirar-se endavant, tal com ha sigut esmenat per la Comissió, sense previa consulta ab el Vaticá, alegant al efecte que al Vaticá va comunicar-lo, tal com el govern l' havia redactat. No fentho aixís se figura que queda en descubert ab el Papa.

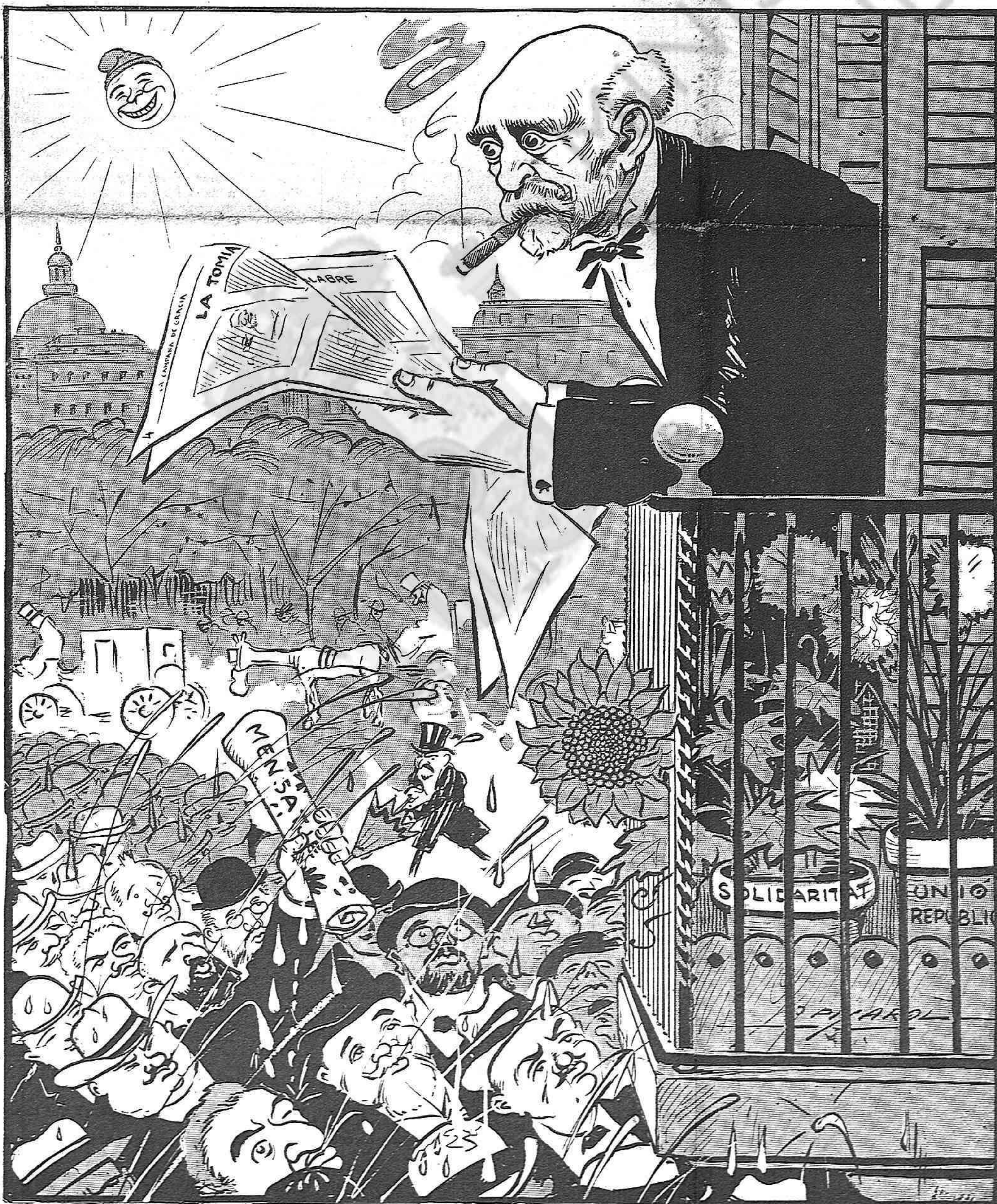
Es conservadors, cada dia més *catolísats*, han jurat ferli una guerra á mort, implacable. També, ab aixó, persegueix en Maura un fi polítich, el de impossibilitar la jefatura d' en Pidal, á qui li correspondria de dret, desde 'l moment que 'ls conservadors han enarbolat la bandera clerical. Ademés, en Maura s' figura que obrant aixís se creará moltes simpatías á Palacio, simpatías que ja fá molt temps que li faltan, y sense las quals li será impossible governar.

Ab tots aquests enredos es més que probable, segur, que 'l projecte no arribará á terme. Encare que sigui aprovat en el Congrés, en el Senat no passaria. Y en el Senat, sense necessitat de derrotar las Lleys pel govern presentadas, ne saben molt d' enterrarlas, fent de manera que no se 'n torni á parlar may més.

Naturalment que las circunstancias en que s' presenta la qüestió, convertida en un verdader joch de compases, no son las més propias per entusiasmar á aquella gran part de l' opinió pública que professa ideas anti-clericales, ab sinceritat y franquesa. En lloch de una bandera de guerra, el govern no li dona al poble més que un pendó apedassat y sospitós.

Y no obstant, en la conciencia pública liberal hi ha vehemets desitjos de formar un formidable bloc anti-clerical, per acabar de una vegada ab la vergonya que per Espanya significa la continuació del present estat de cosas; el predomini del clericalisme, la minva del poder civil, la submissió del Estat á Roma.

Contribueix á impulsar aquest moviment de las esquerras l' intemperancia dels clericals, que, com sempre, xisclan y bravatejan, ab motiu de un projecte qu' en projecte s' ha de quedar forosament, y que de totes maneres á penas si amenaça 'ls sens

¡Us canseu en vá, pigmeus! Sou massa petits, pera fer arribar las vostras... protestas á tanta altura.

privilegis. Ja 'ls bisbes han protestat; ja celebren meetings de acció catòlica, com el de diumenje a Gracia; ja remouhen cel y terra per infundir la por de que son capassos de armar una nova guerra civil. Y això, naturalment, aviva en els lliberals el desitj de fells'hi cara, oposant acció a acció, *meeting* a *meeting*, impuls a impuls, batalla a batalla, fins a donar-los en tots els terrenos la lliessó que 's mereixen.

La constitució del bloc de las esquerras es útil y convenient, en la intel·ligència que si avuy no surt efectes immediats, ne produhirá un altre dia. Sempre serà una forsa, y tal gran de intensitat y d'empena pot adquirir, que 's fassi irresistible, destruint els miserables pasteis dels governs monárquichs.

Ja fa temps que aquest bloc s' hauria de haver constituït y altra seria la sort d' Espanya.

PEP BULLANGA

Els punts sobre las iii

ERA ferse càrrech del verdader valor dels acorts presos diumenje per la Junta Municipal de Unió republicana convocada y presidida pel Sr. Giner de los Ríos, convé tenir en compte algunas circumstancies especials.

En primer lloch, s' abstinieren de assistir a la Junta més de 35 representants, que per lo vist han resolt deixar de intervenir en els treballs de aquella Corporació, desde que la tal Junta, en lloch de ser la genuina representació del partit de Unió republicana, s' ha convertit manifestament en la joguina de una determinada personalitat.

Pròximament y ab datos autèntichs com tenim per costum, demostrarem aquesta afirmació. Son tan repetits els acorts contradictoris presos per la indicada Junta, obehint a la pressió del seu actual President, que ben poch ha de costarnos patentisar que ha perdut per complert l' autoritat directiva que s' empenya en mantenir, y que ja no reconeixen la immensa majoria dels republicans de la Unió.

Y si s' alega que l' autoritat de la Junta es emanada de las bases dictadas pel Jefe del Partit, també demostrarem a son temps degut que la major part de dites bases, en especial aquelles que 's refeixen a la bona organització del partit, formació del cens y recaudació de fondos, d' un quant temps ensá 's tenen completament olvidadas. Els elements actius de la Junta actual, se dedican únicament a la política personal, causa de divisions y disgustos continous, de manera qu' en lloch de fer unió, no sembla que tinguin altre interés que 'l de desferla.

La reunió del diumenje ha vingut després de una serie d' actes escandalosos, en els quals s' ha descomegut l' autoritat lligítima del ilustre jefe de la Unió republicana y s' ha ofés a dos dignes diputats per Barcelona, pel sol delict de haver pres part en el grandios *Aplech de la Protesta*, en que un poble en massa senee distinció de partits, exigí dels poders púbichs dos cosas tan dignas y lligítimas com la derogació de la iniqua Lley de Jurisdiccions y la concessió de una reparadora amnistia.

Desde que 'l Sr. Lerroux, passantse a papa, al final de una sessió fatigosissima de la Junta municipal, declará *immoral* la *Solidaritat catalana*, ningú, del Sr. Salmerón en avall, ha de atrevirse, sense incorre en anatema, a pendre part en cap dels actes de *Solidaritat*. *¿Semos ó no somos Pontífices?*

Bé es veritat que aquella declaració, que s' escedia de las facultats de una senzilla Junta municipal quedá anulada 'l dia 27 de maig, quan la mateixa Junta baix la impressió de la eloqüencia persuasiva del Sr. Salmerón, que parlá exclusivament en pro de *Solidaritat*, acordá haver escoltat ab gust y satisfacció el discurs de nostre ilustre Jefe. Però aixó que tant té que veure ab el sentit comú, no resa ab els pontífices, y aquesta es 'l hora que 'l senyor Lerroux sempre que li convé 's treu de la butxaca la declaració de *immoral* per ell fulminada, en un moment en que 'l Esperit de la vanitat y la rebeldia li degué insuflar els seus mals consells.

Per tal motiu reventá 'l seu despit al veure que 'l Sr. Salmerón, que havia fet cas omís de la *Fiesta de la Libertad*, per ell organizada ab miras a realisar son decaygut prestigi, enviava en cambi un expresiu telegrama a la Comissió executiva de *Solidaritat catalana*, oferintse a ser en el Parlament devot intérprete de las aspiracions de Catalunya, manifestadas en l' *Aplech de la Protesta*.

Y ja posat en el disparador, obrí campanya contra 'l Sr. Salmerón. Bandera de guerra, un cert telegrama despectiu enviat als seus companys de *El Progreso*. Executors dels seus designis, els presidents dels Centres qu' encare 'l secundan y 'ls menors d' edat de *La Rebeldia*, que a espalllas de la Junta municipal, pero fent us de la representació que tenen en ella, organisaren els famosos *meetings* de la *impotencia*, en els quals, segons la ressenya de *El Progreso*, desbraguetaren en contra del Sr. Salmerón de la manera més tonta, per no dir més odiosa. Y ademés, el mensatge de las pretesas 20 mil firmas, en el qual se proposavan pujarse a las barbas del home de més autoritat y més prestigi ab que conta avuy la política espanyola.

Una verdadera rebeldia, que a la immensa majoria dels republicans ens deixá asquejats. Y tot per que? Per la qüestió del telegrama del Sr. Salmerón a *Solidaritat*, y pel desaire que, segons ells, havia inferit al Sr. Lerroux, no adherintse a la seva *Fiesta de la Libertad*. Per una causa tan nimia, una salagarda tan estrepitosa. *¿Quí negará en vista*

de aixó que no saben obrar més que impulsats pels mals consells del més descastat personalisme?

Els lerrouxistas (que aixís y no per republicans de la Unió devém anomenarlos) intentaran fer confirmar oficialment per la Junta municipal, la barrabassada que particularment y com a membres de la tal Junta havían consumat. Y ha succehit una cosa verdaderament cómica que revela una vegada més la seva fenomenal inconcincia.

Quan se rebelaren deyan qu' ells sols representavan la majoria dels elements actius que componen la expressada Junta; pero una vegada reunida aquesta, ab tot y representar ells la majoria, s' han deixat esmenar la plana de la manera més llastimosa. Perque dels discursos ofensius pronunciats en els *meetings* de la impotencia ja no se 'n parlará may més, y en quant al mensatge furibundo de las 20 mil firmas se refira y será substituït per un altre més atenuat, més presentable, a arbitre dels senyors de la ponencia que varen ser designats al efecte... y fins no hi haurá mensatge, si aquells senyors crehen que no té de haver'hi. Y per últim, aquell *meeting* monstro que havia de fer la pols al *Aplech de la Protesta*, ja no s' farà pera deprimir directament al Sr. Salmerón y a *Solidaritat catalana* com estava projectat, sino ab l' excusa d' ensalsar a n' en Pi y Margall ab motiu del aniversari de la seva mort.

¿Se vol una baixada de velas més estupidada? Pero per nosaltres, republicans sincers y serios, més qu' estupidada resulta sospitosa.

Els elements rebeldes més frenètics, están en el cas de preguntarli al Sr. Lerroux:—Escolta, mestre: si aixís ens havías de desinflar, per qué 'ns inflavas?

Y s' veurá que 'ns sobrava la rabó al dir que 'l senyor Lerroux no sols no serveix pera dirigir un partit, sino ni tan sols pera capitanejar una dissidencia.

S' assegura que per aquest camí s' busca la concórdia, el restabliment de la pau en el camp de la Unió republicana. No está mal que 'ls que tant l' han perturbada, fentse cegos satèlits de un home tan ambiciós com inepte, invoquin avuy aquesta necessitat.

No serém nosaltres un obstacle sempre que sincerament se desitji conseguir aquest fi.

Peró se 'ns figura que 'ls que s' empenyan en seguir encare al Sr. Lerroux parteixen de un concepte completament equivocot.

Ens explicarem. Avants van ferse enemichs de *Solidaritat catalana* sense pararse a examinar la essencia de la mateixa, que no tenia, ni ha tingut, ni podria tenir altre fi que concordar las forsas de diverses agrupacions pera fins concrets y determinats a totas ellas convenientes, deixant en lo restant a cada una en la més complerta llibertat d' acció. Sols perque 'l Sr. Lerroux, a causa de una de las sevas caracteristicas torpesas, no va poder rebre 'ls honors que 's dispensaren als diputats y senadors que havían impugnat la Lley de Jurisdiccions, els seus admiradors incondicionals feren ab ell causa comuna y feren coro al xàfech de atachs injustos, inconsiderats, brutals que al gran moviment de Catalunya aquell dirigí, y no sols aixó, sino que 's posaren a las sevas ordres per impedir, fins valentse de l' amenassa y de la violencia, que 'l tema de la *Solidaritat* pogués ser discutit serenament en els centres republicans.

Al obrar aixís cometeren un gran error. Y ara 'n cometen un altre més gran encare, fentse la ilusió de creure que la *Solidaritat* está desfeta. Ja sabem que aixís ho va declarar en un *meeting* 'l únic diputat provincial republicá anti-solidaris. Però no son els llabis del Sr. Morros prou autorisats per extendre partidas de defunció a tot lo que fa nosa als seus plans y compromisos.

La *Solidaritat* es avuy més viva que may perque s' ha orientat molt bé. Té grans objectius que cumplir, y 'ls cumplirá a despit de tot. De la proba a que se 'l ha subjectada actualment ab motiu de la Lley de Asociacions, ne sortirá ayrosa, cumplint cada partit ab els seus especials punts de vista polítichs, perque aquesta qüestió, com moltes altres, es agena per complert als fins especials y concrets de *Solidaritat*. Y aixó qu' es tan evident y que no está fins ara desmentit per cap, ni 'l més insignificant acte de *Solidaritat*, es lo que no han sabut ó volgut comprendre 'ls que com el Sr. Lerroux han fet del assumpto una mera qüestió de amor propi ó d' interés personal.

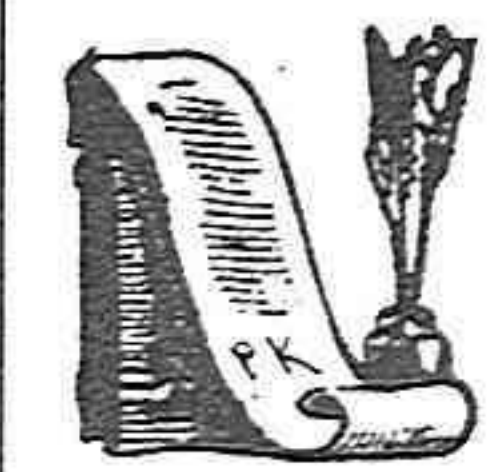
Aixís, donchs, la base de tota concórdia ha de ser l' incondicional respecte y acatament al moviment sá y patriótic de tot un poble, en la forma en que ho ha indicat sempre 'l Sr. Salmerón.

Fora d' aixó no hi ha intel·ligència possible. Y si algú per haverse adelantat massa en el camí de la oposició desatentada y apassionadissima de aqueix gran moviment, no pot donar decorosament aquest pas, just es que 'n sufreixi las conseqüencias. Allá sabrá ell lo que li toca fer.

Perque may de la vida s' ha de sacrificar un partit a un home; es més natural, just y convenient que un home sigui sacrificat a un partit.

P. K.

APROPOSIT DEL MEETING DE GRACIA

o puch ferhi més: soch tan amich de la llibertat, que veig sempre ab gust que usin d' ella fins els que més l' aburreixen, encare que sigui per anarhi en contra.

Per aquest motiu quan vaig enterarme de que 'ls senyors que componen el titulat *Comité de Defensa social* (ó de *Ofensa social*, com se 'ls hi diu més propiament) anavan a celebrar un *meeting* a Gracia, en pró de la intolerancia religiosa, no vaig poder menos que exclamar:—*Muy bien... Y venga de ahí!*

Es prou monótona y amarga la vida pera que de-

gan desdenyarse ciertas distraccions honestas y divertidas.

—Que vajan a predicar—vaig dirme—en un teatro, lloch de perdicció... Que vagin a actuar de histrions els que si bé 's mira 's prenen la defensa dels principis y dels postres religiosos com una comedia. Sempre es un progrés treure aquestas qüestions de las iglesias y portarlas a las taulas, exposantlas a las interrupcions, a las xiuladas y a la xacota del public.

Diumenje va demostrarse a Gracia lo que ja sabiam: que hi ha uns individuos que s' han empenyat en formar un partit catòlich ab totas las intemperancias propias dels partits polítichs exaltats.

Aquests individus obran un *meeting* persignante y tot desseguida, com si la senyal de la creu els hagués emborratxat, bravetejan y amenassan y juran qu' en la defensa de las sevas preocupacions si es precis morirán matant. De Jesucrist, el redemptor del món, ne fan una especie de cabeçilla. Del Cor de Jesús, que a cada instant aclaman, ne fan sortir una flamarada d' odi.

Odi contra tothom que no pensi com ells, contra tothom que s' oposi a subjectarse a la seva tirania. Ells han borrat del Evangelí aquella prescripció tan justa: «Donarás al Cessar lo qu' es del Cessar, y a Deu lo qu' es de Deu», fentne de Deu y del Cessar una barreja monstroosa.

Imposar lo qu' ells se figuren qu' es la veritat—encare que no ho sigui—crehen qu' es el seu dret, y ab la forsa l' apoyarian si de la forsa disposesin. Pero la civilisació va marxant y la civilisació 'ls ha desarmat. No podentla contrarrestar, s' esbravan negant d' ella.

En la fauna política forman una especie curiosa que ja no 's dona en cap més poble de la terra. De tots enterament ha desaparecut la intolerancia religiosa, la unitat de creencias y la inmixció del Estat pera sostenirne una de determinada, en detriment del dret y de la llibertat. Y ells en cambi, s' empenyan en mantenir tot aquest odiós contrasentit.

Cada vegada que s' intenta donar un petit pas pel camí de la emancipació de las conciencias, s' agitan y 's revanxinan, protestan y alborotan, y alsant els punys amenassan ab encendre una guerra civil.

Qüestions tan insignificants com la d' eximir de fer previas declaracions religioses als qu' en ús del seu dret vulguin contreure matrimoni civil, els hi serveixen per armar una salagarda de cent mil dimonis ab mitra.

Davant de la perspectiva de una lley de asociaciones que tendeixi a limitar els abusos de las congregacions religioses no concordadas, se posan fets unas furias y 's desfán en espumaralls de rabia y de despit.

¿Qué dirán el día en que 's realisi la definitiva separació de la Iglesia del Estat, y en que s' estableixi la preponderancia absoluta del poder civil, que correspon a tot poble amant de la seva independència?

Per aquí deuria comensarse.

Las qüestions de aquesta naturalesa convé solventarlas no fragmentariament y de mica en mica, sino de una manera resolta y en conjunt.

No n' hi ha prou ab podar l' arbre malehit de la intolerancia, ni es tampoch procedent empeltarlo: lo únic que s' ha de fer ab ell es arrabassarlo de soca a arrel, estellarlo y tirarlo al foch.

Els que a la seva sombra viuen, els qu' explotan els seus fruits perniciosos, lo mateix s' exasperarán davant de qualsevol mida insignificant en sentit emancipador, que si s' adoptés una resolució ferma que acabés de una vegada ab totas las sevas injustas pretensions.

Una sola batalla val més que una serie inacabable d' escaramussas. Y de la seguretat del éxit de aqueixa batalla no n' pot duptar ningú, dat que las corrents del esperit modern son invencibles, y dat també que no ha de ser Espanya en el món civilisat una excepció afrontosa.

Perdonin si en lloch de ressenyar el ridícul *meeting* de Gracia, me las he enfiladas per aquest cantó. (Qué hi volen fer! No he trobat millor manera de posar de relleu las aberracions dels senyors del Comité de l' Ofensa social.

Ni tan sols vull consignar els alborots que 's promogueren en la via pública, al final del acte, perque no sé qu' 'ls provocó, ni ab quin fi 's realisaren.

Barcelona es una ciutat culta y d' ella n' ha de desaparèixer per sempre més l' antich espectacle del ball de bastons. Formém y enrobustim las convencions, que ellas bastan y sobran per imposar a tothom la lley de la veritat y la justicia.

P. DEL O.

MÉS VIVA QUE MAY

La Comissió de *Solidaritat catalana*, al donar comptes de la inversió dels fondos recaudats pera la *Festa del homenatge*, y pera la impressió dels discursos dels Diputats y Senadors que impugnaren la Lley de Jurisdiccions, ha dich al públich lo que copiem a continuació:

«La Comissió, després de cambiar impresions sobre la orientació que deu donarse a *Solidaritat catalana*, d' examinar el portentós desenrotllament que ha alcançat en la pública opinió de Catalunya, y de ferse càrrech de algunas desviacions del concepte y fi de *Solidaritat*, en certas poblacions, ha acordat:

1.er Publicar un manifest en el que 's concreti 'l fi actual de *Solidaritat catalana* y medis de conseguirlo.

2.er Fer present a las Juntas locals de *Solidaritat* constituïdas en algunas poblacions, la necessitat de que deixin de funcionar fins al moment en que 's decideixi la oportunitat d' exercir un' acció comú en cada cas concret y determinat.

3.er Encarir a las distintas agrupacions republicanas, federalistas, catalanistas, tradicionalistas, integristas, y de interessos morals, materials y de cul-

tura adheridas a *Solidaritat catalana* la necessitat d' evitar confusions, mantenint sos respectius organismes y la especial significació que tenen dintre de la opinió catalana, y fent que la tolerancia y 'l respecte a las idees agenas siguin garantia y defensa de las propias, y mantenint aquelles relacions de cultura política qu' ennobleixen als pobles y 'ls fan dignes de governarse a n' ells mateixos.

«Mantenint aquesta independència y enrobustint els distintos grups intel·ligents en *Solidaritat*, aquesta seguirá viva y armónica, per' exercir la seva acció benefactora a cada moment y en cada cas que la defensa y salvació dels principis que defensa ho aconsellin.

«La Comissió, que no té altra forsa ni altra vida que la que li presta l' honrosa confiança que Catalunya li ha dispensat, procurarà com ho ha fet fins ara, si aquella no li falta, orientar y aconsellar aquest gran moviment del poble catalá dintre dels límits en que, segons son patriótic saber y entendre, deu desenrotllarse, lluytant contra tots els obstacles y tots els enemichs qu' entorpeixin y combatin *Solidaritat catalana*».

Aquestas explicacions dinhen a las claras que 'l moviment de Catalunya es avuy més viu y fort que may, perque de sentiment qu' era s' ha transformat en acció, havent prés aqueixa acció las més acertadas orientacions.

Unió estreta en tot lo que 'ns agermana y constituïx l' objectiu de *Solidaritat*. Llibertat plena en tot lo que no entra en la órbita de aquest moviment.

Els que han dit que *Solidaritat* havia mort s' haurán de convencer de que 'l únic que ha mort aquí es el mal concepte qu' ells se n' havían format ó volgut formar per sa conveniencia y 'l dret que s' atribuhían ells també de bescantarla y calumniarla, atribuhintli propósitos de mal género que may *Solidaritat* ha tingut, y qu' en últim terme no son més que 'l reflexo de la conciencia lletja dels mateixos que ab fins interessats els posavan en circulació.

Un meeting important

N' ha convocat un pera diumenje a dos quarts de deu del matí a las Arenas de Barcelona la *Comissió organitzadora de la Campaña anti clerical*.

En l' allocució vibrant que ha donat al públich s' hi llegeix el següent párrafo establiment la deguda distinció entre la religió y 'l clericalisme:

«Que las idees religioses respetables y respetadas por nosotros, se mantengan en lo profundo de la conciencia y se vivan en lo íntimo del hogar y en el silencio de los templos y no las combatiremos, sino con la luz de la ciencia; pero si salen los clericales a la calle, haciendo escarnio del liberalismo é insultándonos a los hijos del siglo, contestemos como se me recen.»

Las conclusiones del *meeting* son aquestas: Demanar a las Corts que consagrin en las lleys els següents principis:

- La ensenyansa gratuita, obligatoria y laica.
- La secularisació dels cementiris.
- La llibertat de cultes.
- La extinció de las ordres monásticas.
- El matrimoni civil com únic legal.
- Dat el gran número d' entitats adheridas a l' obra de la Comissió organitzadora, y 'ls sentiments anticlericals de la immensa majoria del poble barceloní, creyém que l' acte de diumenje será imponent.
- Comensará, com hem dit, a dos quarts de deu del matí.

Ho fem present per evitar lamentables confusions, cas que a la tarde s' realisi la *fiesta*, convocada pels lerrouxistas en el mateix siti, *per commemorar la mort del insigne Pi y Margall*.

El partit federal, que tenia al gran Pi y Margall per jefe, se desentén de un acte que han arbitrat els lerrouxistas pera cubrir l' expedient, en la impotencia en que 's troban de realisar-lo, tal com el tenfan projectat en un principi, en contra de 'n Salmerón y de la *Solidaritat catalana*.

Per sort, las confusions de que parlém més amunt no hi serán, donchs a darrera hora ns enterém de que lo del *gran fiesta* a las Arenas s' ha tornat aygua-poll. Tot se reduhirá a una vetllada en el Condal.

Un' altra bambolla de sabó que 'ls ha explotat als nassos!

P. K.

N' honorable ciutadá ha fet present que 'ls de la protesta contra 'l Sr. Salmerón no miravan prim en materia de arregar firmas. No contents ab buydarhi las llistas enteras de socis de alguns centres, sense consultarlos, apelen al recurs de ferla suscriure pels noys concurrents a las escolas que alguns de aquells centres sostenen. Sobre 'l particular cita a un mestre que 'ls deya al seus deixebles:—Apa, noys, a firmar contra 'n Salmerón, y 'us donaré llonguet y butifarra.

Ab aquestes detalls n' hi ha prou per apreciar el verdader valor de aquelles firmas... El valor de la moneda falsa, que no passa, y 'ls mateixos que l' encunyan se 'l han de guardar.

Al cap de vall els partidaris del personalisme están tant cegos, que ja no tenen altra gracia que la d' enganyarse a si mateixos.

Sembla que aném al Marroch. ¿Y que hi aném a fer al Marroch? No sé; pero s' assegura que hi ha una gran torra-

dissa [de castanyas, y que nosaltres, de calent en calent las hem de treure del foc.

Pero ¿quí se las menjará?
Aixó es lo que no sab ningú; no obstant, no falta qui creu, que quan vinga l' hora de repartir-les, ens haurém de contentar ab las esclafollas.

Pero ¿per qué cambiar aparentment l' objecte del meeting que l' diumenje 'ls lerrouxistas se proposan donar en la Plassa de toros? ¿No deyan que havia de ser de protesta contra 'n Salmerón y la Solidaritat? ¿Y donchs per qué dedicarlo á commemorar la mort de 'n Pi y Margall?

La cosa es ben vista: pel primer objecte 's quedarian sols; en cambi apelant al segon abrigan l' esperança de agafar peix.

Pero 'l poble no es tan lluset que no vegi de lluny las monedas falsas.

Y aquesta ha sigut fabricada per un regidor lerrouxista de última hora, molt bellugadís y despreocupat, que s' ha figurat qu' en el partit republicà 's pot fer carrera, utilisant á tot estrop els encunyets caciquistas.

Els estudiants de Valencia concurrents á la Classe de Religió y Moral, que al igual que als de tot' Espanya 'ls hi sigué imposada, varen determinar declarar-se en huelga.

No estaria mal qu' en tots els establiments d' ensenyansa 'ls escolars liberals seguissin el mateix exemple, protestant aixís contra una mida en pugna ab la prescripció constitucional que sanciona la tolerancia religiosa.

El medi no pot ser més senzill, ni més expedit.

Y n' hi ha tants com aquest, que si 's possessin en planta, arrimanthi tothom l' espatlla, la migrada tolerancia se convertiria prompte en plena llibertat de cultes!

Els caciquistas igualadins no 's donan á partit ni descansan un instant. Un dels elements á qui més temen, es nostre estimat company Sr. Serra y Constansó: 'l temen per la seva entesa de caràcter y la justa popularitat de que disfruta.

Exercint el Sr. Serra 'l càrrech de primer tinent de arcalde, no pararen fins á encausarlo sense rahó ni motiu, pero preveient el resultat de la causa, que no podia menos de serli favorable, ara han plantejat el problema de la seva incompatibilitat, á pretext de que 'l Sr. Serra es dependent de la *Electra igualadina*, societat que assurtex de llum y forsa al escorçador públich.

Donchs bé: la qüestió passá á informe de la Comissió Provincial, y per un sol vot en contra, 'l del Sr. Calvo, fou decidida en el sentit que interessa als caciquistas.

Votaren per la incompatibilitat del Sr. Serra 'ls regionalistas March y Brutau... y 'l republicà senyor Morros, unintse ab els caciquistas de aquella casa. ¿Quin motiu tindria 'l Sr. Morros pera sacrificar á un republicà tan antic y probat com el Sr. Serra y Constansó? ¿Es que hi ha á la Diputació Provincial una *solidaritat* de nou género, concertada secretament pera fer el caldo gras al caciquisme?

Pera demostrar en Dávila que 'l govern vetlla per l' ordre públich de Valencia, digué textualment:

—En la época actual no se ha abandonado el poder y hay en Valencia más periódicos denunciados que nunca.

Ja ho sabem y es menester no pérdreho de vista: la millor manera que tenen els lliberals monárquichs d' exercir el poder, consisteix en denunciar forsa periódichs.

Y... *viva la Libertad!*

Un poble enter de la provincia de Béjar se propo- sa emigrar al Paraguay.

Las condicions que vá presentar al efecte, han sigut aceptadas pel Director general d' emigració de aquella República, y dintre de poch el poble en massa emigrará. El poble está compost de 600 vehíns.

Si l' exemple vá cundint, Espanya quedarà reduhida á una mera expressió geográfica; pero sense ánimas, es á dir sense població.

Y fins els que avuy l' esplotan n' haurán d' emigrar, per no tenir á qui esplotar.

El día 2 del próxim desembre se celebrará en el districte de La Bisbal l' elecció de un Diputat provincial. Tots els elements de oposició s' han *solidarizats* al objecte de donar una nova batalla al caciquisme rourista. Creyém que ningú faltarà als seus debers solidaris. A copia de sotrachs s' ha de des- arrelar el roure.

El Centre Republicà Autonomista Gracienc, celebra- rá la seva inauguració oficial ab un *meeting* de propagan- da Republicana y Autonomista, que tindrà lloch en son hostatje social, Travesera, 8, (Teatro Modern), el vinent dijous 29 del present á las 9 de la nit, en el que hi pen- drán part diferents oradors de abds ideas, haventse invitat á las societats ains á n' aquesta política.

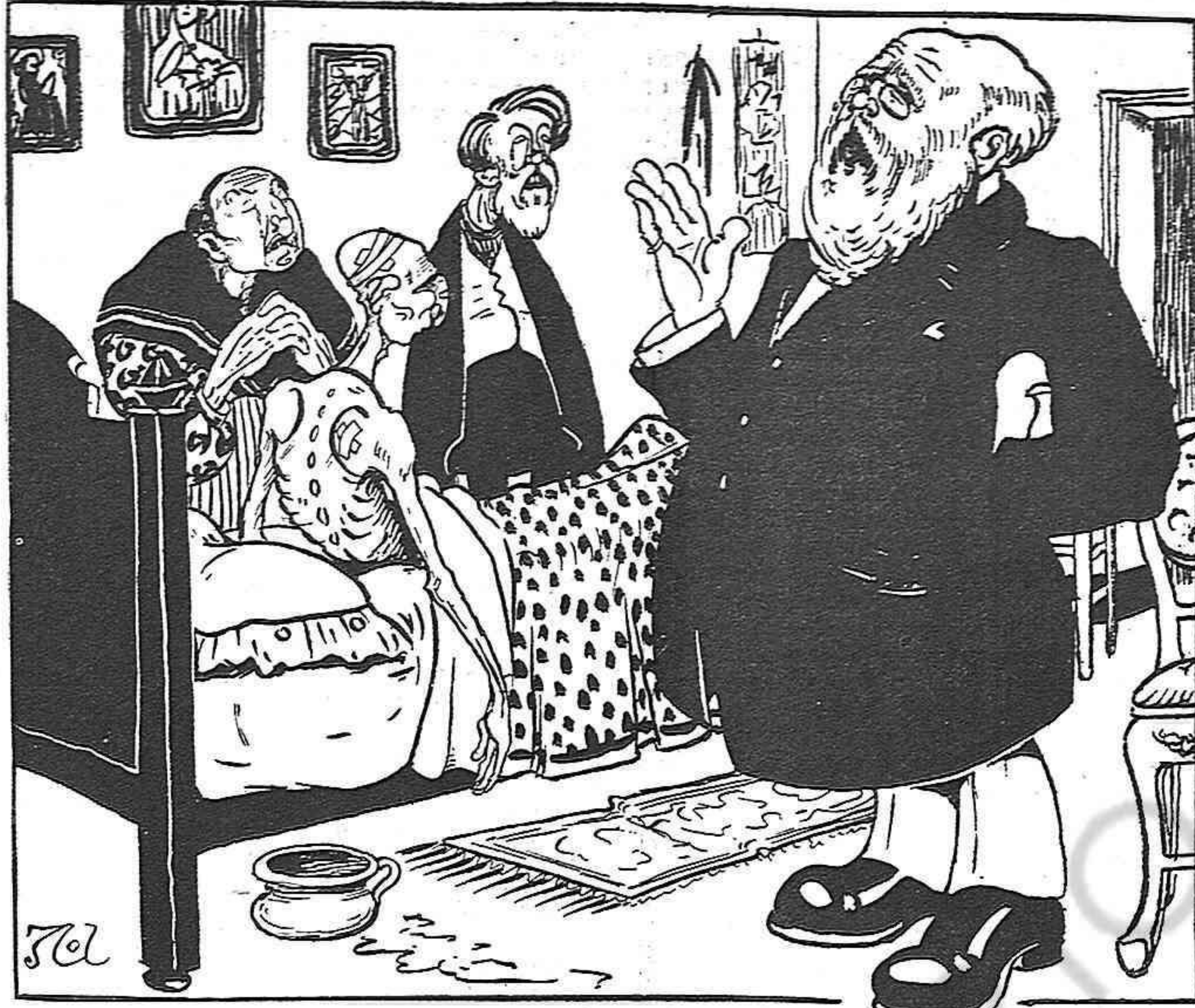
CARTAS DE FORA

OLOT, 20 de novembre

El diumenge 18 del corrent, tingué lloch en aqueixa vila, un *meeting* promogut per aquells que 's rentan el front ab aigua beneyta, per protestar de la ley de associacions, que té en projecte el govern. Tothom creya, que en vista dels treballs que practicavan las ratas, rati- nyols y tsups católics, seria un acte de gran resonancia, que formaria época en els anys de la hipocresia.

A las dugas de la tarde, comensaren á arribar esca- motos de paguesos, que 'ls rabadans de sotana 'ls mana- van, y com no tenian gos, no podían perdrels de vista, porque 'ls fugían al primer descuit. Conduhits al hospici, que era lo punt designat, (hasta 'l lloch, estava en caràcter), comensá l' acte. El públich, poch y fret, al- gun grupo de donas, qu' era lo mes calent y entusiasta. Als oradors, se veu que el senyor Esprit Sant els va dei- xar sols, que ho varen fer tan malament, que dava llasti- ma y 's comprén: en las malas causas s' ha de fer foc, ab cartutxos sense bala. El que va resumir, ho va fer bé. Ens va parlar de la verge de Montserrat, ab motiu de

Consequencias del meeting clerical de Gracia

EL METGE:—Pero ¿cóm dimontri varen deixarli anar, veyent pel aspecte del cel qu' era fácil que ploquessin castanyas?
LA MAMÁ:—¡Oh! Per si acás ja li vaig colocar uns escapularis; pero á la qüenta no 'ls duya ben posats.

haverhi estat ab los diputats provincials. Emocionat di- gué, que tots els diputats provincials, ajonollats, devant de la verge, li provaren, en tal actitud, que tot Espanya era católica. No pogué continuar á causa de haverse en- nuegat.

(Histórich). Un concurrent de sotana dels que fuman puro, deya: «Olot no ha correspost, aixó se 'n vá.»

Un grupo de paguesos, dels conduhits per los rabadans, al sentir Dios, Patria y Rey, al sentir al primer crit (per demostrar la fe ab que ho escoltavan) ensenyava un duro; á n' al segon, se posá la mà sobre la panxa y á n' al tercer se la posá... no ho puch dir, porque está per dessota la segona columna del arancel.

VILELLA BAIXA, 20 de novembre

Sembla mentida que s' esforsin en volguer desgave- llar la «Cooperativa» d' aquest poble. ¿Que no ho veuhen que tots els esforços que fassin serán inútils? Y lo més trist es que hi hagi algú que 's presti á servir de ninot. Perque aixó de presentarse ab l' intent de batllejar els papers, es fesse molt petís. ¿Que 's creuhen que alguns de la junta 's mamán 'ls dits? Ja poden fer, *canedieros*, que no us sortireu ab la vostra.

Per lo tant os avisém, que no vingueu més pera aquí, que 'ns en doném vergonya (per vosaltres).

PORT DE CAMBRILS, 19 de novembre

El passat dissapte s' efectuaren dos casaments católics y avans de comensar la cerimonia, se descapdellá el rector dihent que el govern havia establert una ley apro- bant el matrimoni civil y que els únichs que podían cas- sar eran ells, y que 'l casament civil no 'l celebran més que 'ls heretges y 'ls impios y que una persona que 's casés pel civil no seria enterrada en el cementiri.

El Jutge, que s' estava esperan, t' l' interrompé dihent que fés el favor de no parlar més del assumpto y que *inmediatament* 'ls casés ó sino li diria de un' altra mane- ra. El mossén preguntá al Jutge si era cristiá, á lo que contestá aquest que sí, pero que també era Jutge.

Sápiга, Mossén Usebi, que 'ls pescadors del Port de Cambrils ja no pescan ab teya, que gastan acetilé.

En atenta missiva, D. Agustí Mir, ens escriu desde Masquefa protestant de la carta inserta en el número pas- sat de LA CAMPANA. En ella desfá algunas apreciaciones del comunicat, y 's confessa amich de la justicia y acé- rrim anticaciquista. Degut á la extensió del document y á la falta d' espay, deixem de publicarla. Pero consta la protesta.

D' aquí y d' allá

La famosa Conferencia celebrada allá á Algeciras comensa ja á doná 'ls fruits que molts desconfiats temíam.

Perque al Africa hi ha escándol y una tribu levantisca ab motiu de no sé qué mou gresca y s' extralimita, Espanya esmola las eynas, els seus barcos movillisa y á la costa del Marroch á corre-cuyta els envia.

¿Per qué ho fa aixó? ¿Es que 'ls assumptos d' aquella estulta familia han d' interessarnos molt?

No: es que aixís ho determinan las cláusulas tal y qual del protocol d' Algeciras y en virtut d' ellas devém exercir de policia sempre que en aquell imperi s' armi alguna sarracina y 'l sultán no 's veji ab cor per tancá el bech als que cridan.

Ara com ara, la cosa sembla que no d' malicia; pero aquí 'ns pot afirmar que demá ó qualsevol día lo que avuy es sóis comedia no será tragedia horrible, ab els seus detalls cruentos y las sevas pobras víctimas?

Visquém y vejém. No vull aventurar profecias, pero iqué me 'n fa de por el protocol d' Algeciras!

Y crida en Maura:—¡Es precis que al moment, á tota pressa, discutim el presupost, suspenent tot' altra feyna!

—¿No fora millor—li diuhen— doná una repassadeta á certs projectes de ley que duhen bastanta urgencia?

—¡De cap modol...! ¡El presupost!

¡Aixó, aixó es lo que interessa!

El presupost es el nervi, el presupost es la essencia, el presupost es la vida, el presupost es la medulla...

—Pero ¿per qué aquest deliri per despastá casi á empentas el presupost?

—¡Infelís!

¿Per qué, diu?... ¡Santa ignocencia!

Perque d' un moment al altre poden durme una carteta conferintme del poder la investidura suprema, y avans d' entrá al colomar...

me convé que hi hagi vessas.

¡Oh política espanyola, de quín modo 't vas posant!

Ja no se sab qu' es madur, ni á quí 's pot dir lliberal, ni quí va cap endarrera ni quí camina endavant.

El pobre López Domínguez té punts de roig declarat; en Moret maula lo menos de coló un cop cada quart; en Montero msy acaba d' apareixe ben pintat; el funámbul Canalejas tan aviat es vert com blau.

No; aquest any sí que las máscaras del bullició Carnaval no 'ns causarán cap sorpresa...

¡N' estém veyent tantas ja!

La hermosa vinya francesa, ¡prepareu químa brotada!

Jamay se l' havia vist tan verda y ab tanta ufana.

La enfadosa filoxera clero-hipocrita-beata, en menos que canta un gall ha sigut aconquillada.

Ja 's coneix que 'l seu cultiu no está entregat á gent manca.

¡En Clemenceau y en Briand son dos paguesos de rassa!

—¿Pero es possible—pregunto— viure en mitj d' un haf de mort, tota la nit ab engunias, tot el día ab l' ay! al cor, veyent un llop en cada home y un punyal en cada má y rezelant fins de l' ombra que fa l' ancell al passá?

—Sí, senyor.—groch com la cera un tal Nicolau me diu:— No s' hi viu ab gayre agrado, pero... ¡jo coneix quí hi viu!

C. GUMÀ

LO QUE 'M VA DIR EL NUNCI

—¿Pero vosté ha enrahonat ab el Nunci?

—Sí: sigué una carambola. La casualitat va posár- mel al davant, y vaig volguer aprofitar la ocasió.

—Conti, conti, que ha de ser interessant la con- versa. ¿Quina classe d' home es?

—Un tipo de mitja edat, bastant ordinari y dela- tant á la llegua el càrrech que desempenya. Pero aixó sí, aixirit, viu com un esquiro! y ab una comprensió molt clara dels homes y de las cosas.

—¿Y qué li va dir?

—A manera d' introducció, vaig preguntarli quín concepte 'n tenia format del actual Govern.

«Una colla de tanocas»—va respondrem:—«Uns quants senyors que s' han enfiat al candellero per governar, com podían haverse enfiat á una figuera... per menjar figas.»

—De manera—vaig fer jo, insistint—que no 'ls considera vosté uns polítics á l' altura de las cir- cunstancias?

—A l' altura dels meus sabatots, y crech que 'ls faig favor. Arribats al ministeri per pura xiripa, els seus ideals, las sevas preocupacions no son altrás que aguantarse un día més al poder y defensar per tots els medis aquesta carterá qu' ells saben de sobra que, una volta deixada anar, may més ha de tor- nar á las sevas mans, inhábils y desidixadas.

—¿Y en quant á l' actual qüestió religiosa?

—¡Pero si la qüestió religiosa no existeix!

—¡Oh, permetim!

—Ja sé lo que va dirme: el barullo que per tot arreu s' observa... Aquest barullo es purament arti- ficial, creat pel Govern...

—¿Pel Govern, precisament?

—¿Y donchs per quí? ¿Pels fabricants de gaseo- sas?... Ha de pensar vosté que ministeri sense objec- tíu es ministeri mort. Els senyors que governan ne- cessitan justificar d' una manera ó altra la seva pre- sencia en las alturas del poder, y no trobant á má un pretext millor, s' han agafat á la reforma religio- sa, com s' haurían agafat á la reforma de l' ortogra- fia si aquesta idea 'ls hagués passat pel cap.

—Segóns aixó, vosté dupta de la sinceritat dels seus propòsits transformadors...

—No 'n dupto: la nego categóricament. ¡Vaya uns revolucionaris ells per anar á transtornar l' actual equilibri de las relaciones entre l' Iglesia y l' Estat y buescarse complicacions en tan espínosa materia!

Pera intentar reformas en aquest terreny, s' ha de fer un' altra cara y haver begut en altrás fonts. Els Combes y 'ls Briands son d' una fusta completament distinta.

—Ja es extrany, donchs, que en Maura, que for- sosament ha d' estar en el secret, s' hagi sulfurat tant al enterarse dels seus projectes y 'ls ataquí ab furia tan desesperada.

—¡Home!—va exclamar el Nunci, clavantse á riure:—¿Aixís estém encare? ¿De la desesperació de don Antón y dels seus atachs furiosos fa cas?

—Naturalment!

—No sigui cándit... ó no vulgui férmen á mí supo- sant que haig de pendre com á bona moneda las pla- tejadas llaunas parlamentarias del salerós fill de Ma- llorca. En Maura, com en Canalejas, com en Moret, com tots, está en l' intringulis y sab perfectament que 'l núvol anti-religiós aparescut en las regions gubernamentals se desfará tot sol, sense haver deixat caure una gota d' aygua...

—¿Y donchs!

—¡Y donchs! Don Antón ha de dissimular y fer el paperot, fingint un temor que no sent y simulant una indignació que li dura 'l temps just pera produ- hir l' efecte. ¿Qué voldria vosté? ¿Que 'n Maura s' aixequés al Congrés y, esqueixant com un nen la grúa, digués á la fas del país:—«Tot aixó que projec- ta ó que fa veure que projecta el Govern, es una broma. Jo ja ho sé: estich avingut ab ell, y si dich lo que dich y faig lo que faig es senzillament pera se- cundar la comedia y assegurar el seu éxit!» ¿Es aixó lo que al seu entendre hauria d' explicar á la gale- ria el jefe del partit conservador?

—Es clar, si es com vosté diu, que no pot usarlo aquest llenguatge. Lo raro es que 'l clero...

—¡Ah! Aixó es un' altra cosa. El clero, tot y sabent

¡QUE NO 'LS PASSI PER ALT!

Dijous que vé, día 29, SORTIRÁ

corresponent al any 1907

Se vendrá per tot arreu. - ¡Valdrá UNA pesseta!

Dijous, dijous que vé, día 29 de Novembre!

com sab que las intencions del Govern no poden ser més pacíficas, té motius d'estar zelós...

—Rezelós de qué, de qui?
—Del poble. Es lo que té el jugar ab foch. Tant s'ha parlat de las reformas religioses y de la modificació del Concordat, que la gent s'ho ha pres en serio, y molt possible será que al cap y al últim, de bona ó de mala gana, se veji el Govern obligat á fer alguna cosa.

—En quin sentit?
—En el de daurar la pildora, cedint en una ó altra forma á la pressió popular.

—Vol dir que en conclusió...
—Aquest es el punt foch del problema. Si en Manra puja aviat, que tots els treballs que actualment s'están fent son pera desembrassar el camí, el conflicte podrà tal volta conjurar-se; pero si 'ls pseudo-demócratas segueixen manant, la onada s' farà més grossa, y... en fi, quan hi serém ho veurém.

—Si aquest cas arribés, ¿creu vosté que 'l clero toleraria que se li mermessin els seus drets ó la seva consignació?

—Fugi, home! El clero, quan veji que la cosa va de debó, farà com el lloco del quento: *irá donde le lleven* y s'enmotllará dócilment á las circunstancias. ¿Que no la coneix á aquesta gent?

—Aixó li va dir el Nunci?
—Sí, senyor.
—El Nunci del Papa?
—Pero si era 'l Nunci públic; aquest que va pels carrers tocant la trompeta y cridant: *Qualsevol y qualsevolga...*

FANTÀSTICH

REPICHS

SEGONS el cens de població, á la circumscripció de Barcelona, igual que á la de Madrid, els hi correspón estar representadas per onze diputats.

El Sr. Junoy y altres representants de Catalunya han presentat á las Cortes el corresponent projecte de Lley; pero en aaura s'hi fa de pences, no ventintí de gust que ab

aquesta reforma d'estricta justicia puguin anmentar las oposicions anti-dinásticas.

Bé's revela ab aixó sols qu'en Maura té la convicció íntima de que aquí á Barcelona ho ha perdut tot, tot enterament, y fins la esperansa de recobrar lo que hi tenia.

No li queda més prenda recordatoria d'ell que la famosa ermilla del camaril de la Mercé.

Y encare lo millor que podrà fer, qualsevol altre dia que torni á passar per aquí, será recullir-la y no recordarse més de Barcelona. tal com no hi ha ja á Barcelona ningú que 's recordi d'ell.

El Sr. Borrell y Sol ha hagut de rectificar alguns conceptes que referents á la reunió de la Junta Municipal li atribuí *El Progreso*.

Pera no tornarse á veure en un cas semblant, no estaré de més que 'l Sr. Borrell y Sol se fixi bé en el seu apellido matern, fentse cárrech de que val molt més anar sol que mal acompanyat.

¿Que no ho saben? En PRIM s'ha tirat al carrer. Aquest PRIM es el títol del últim *Epissodi nacional* del insigne Pérez Galdós.

No podrà dirse que 'l evocació del héroe de la Revolució de Setembre no l'haja feta el gran novelista ab verdadera oportunitat.

En el meeting carcatólich del diumenje, 'l Sr. Pareja's va recordar de LA CAMPANA DE GRACIA, dirigintli furibundos atachs.

Els hi agrahím ab tota l'ánima. Y 'ls hi pagarem ab la major prodigalitat, fins á aixordarlo, tocant de ferm á somatent en contra del clericalisme, y repicant á gloria sense parar, en honor de la llibertat del pensament.

Notable per tots conceptes resultá 'l meeting que's doná dijous de la semana passada en el Centre autonomista *Fivalter*, carrer de Aribau, 21, al qual hi assistí una numerosíssima concurrencia. La major part dels oradors feren declaracions francament republicanas que sigueren acullidas ab entusiastas aplausos. En aquest sentit s'está orientant resoltament l'esquerra del antich catalanisme.

Y á propósit de aquest acte, 'ns interessa reproduhir textualment una manifestació que feu el nos-

tre company Roca y Roca, á propósit dels forasters. «Jo—digné—he sigut sempre fidel complidor de la hospitalitat catalana, y en molts meetings he dit repetidament que al foraster li cedeixo ab gust el cap de taula y la millor cambra de la meva habitació; pero si el foraster, en lloch de agrahirho, vol ser senyor á casa meva y 's dedica á encendre la discórdia y el desconcert en la familia, ¡ah! llavoras no puch menos que prescindir de totas las consideracions, obrir la porta y tirar-lo al carrer.»

Desde 'l periódich *En Marcha...*, l'ingénuo Estévanez que encare té fé en certs revolucionaris de *doublé*, després de ocuparse de un discurs pronunciat per 'l organizador de la *Fiesta de la Libertad*, diu textualment:

«Muy bien, Lerroux, ahí vá un abrazo por encima del Océano, devorando leguas y despreciando ciclones.»

«Pero, no más discursos... O acabarás en senador vitalicio.»

Convé prendre nota de la predicció del vell revolucionari, que si sembla una broma carinyosa, bé podría acabar per convertir-se al cap-devall en una realitat.

La Cámara de Suecia acaba de pendre 'l següent acort per una casi unanimitat:

«El capellá católich que bateji noys contra la voluntat dels seus pares, será condemnat á sis mesos de presó ó á una multa de mil franchs.»

Quan aquesta mida s'ha hagut de pendre, senyal que en aquell país se cometia 'l abús que en lo successiu será degudament castigat.

En altres paissos els bateigs per sorpresa son considerats com una gracia... divina.

Heus aquí un pensament molt atinat del gran poeta Enrich Heine:

«Els aristócratas han reconegut que 'l cristianisme era una religió molt útil; perque aquell que creu en el pecat hereditari no pot negar tampoch els privilegis hereditaris; perque 'l infern es una institució excelent pera tenir als homes en estat de temor, y perque, finalment, aquell que's menja al seu Deu, ha de tenir forsa pera digerir moltas altres cosas.»

Segons sembla, la nova lley de reclutament imposará á tots els minyons no 'l deber de servir en filas per un temps determinat, sino el de instruir-se... y

á tal efecte 'ls que s'ho puguin pagar, podrán obtar per la instrucció y prescindir del servey.

¿Y donchs, qué's figuravan?
Fácilment se ven que aquí lo que's busca no son quintos, sino quartos.

El tractat ab Suissa ja es un fet. ¿Es favorable ó perjudicial? Vels'hi aquí una cosa que no la sab ningú. Ja's va cuydar el govern de tenirlo amagat, pera presentar-lo á última hora, baix la pressió de un plasso perentori, y ferlo aprobar á corre-cuyta.

Sobre 'l particular es admirable la franquesa de un diputat ministerial, proposat pera formar part de la comissió, el qual, al preguntarli quin fora el seu criteri sobre 'l tractat, respongué:—El que indiqui el govern.

Més clar, ni l'aygua. En aquestas materias que tant afectan á la vida del país, el govern fá lo que li dona la real gana. Si després venen els plans, fastidiarse, que qui gema, ja ha rebut.

Mentrestant els diputats ministerials, que res li deuen al país y tot ho deuen al govern, podrán dir:

—En la qüestió del tractat ab Suissa hem complert com á verdaders suissos.

Sembla que s'está estudiant el medi de que l'arquebisbe Guisasaola pugui tornar á Valencia sense perill... es á dir: sense que ningú s'enteri de la seva arribada.

A tal efecte, es probable que s'esculleixi una nit fosca pera introduhirlo de nou en el seu palau per medi de un globo dirigible.

Desenganyin-se: convé que 'ls invents moderns, en cas necessari, se posin al servey de la religió.

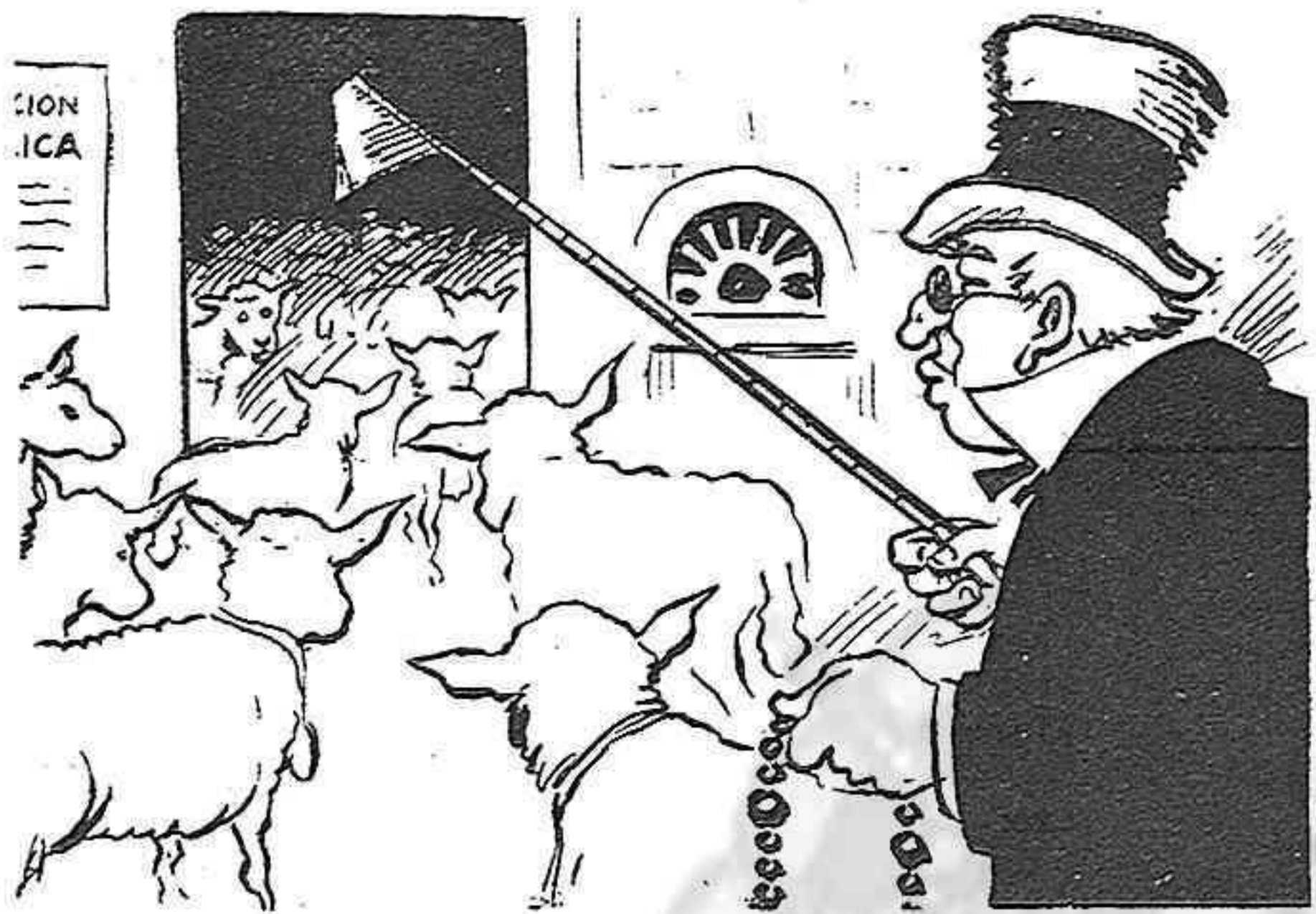
A la bassílica de Sant Pere de Roma, la més gran y la més respectada del món católich, hi va estallar una bomba.

Sense que, afortunadament, hi ocorregués la més mínima desgracia personal.

Molt m'ha cridat l'atenció que no s'haja atribuít á miracle la indemnitat dels fidels que's trobavan á la bassílica en el moment d'estallar la bomba. Pero després de reflexionarho, ¡qué volen que 'ls digui se'm figura que no 'ls hi devia convenir quan s'han abtingut de ferho.

Ab las bombas no s'hi pot fer bromas... ¿Y si després de la primera'n vingues un'altra y 'l miracle's fes per passiva?

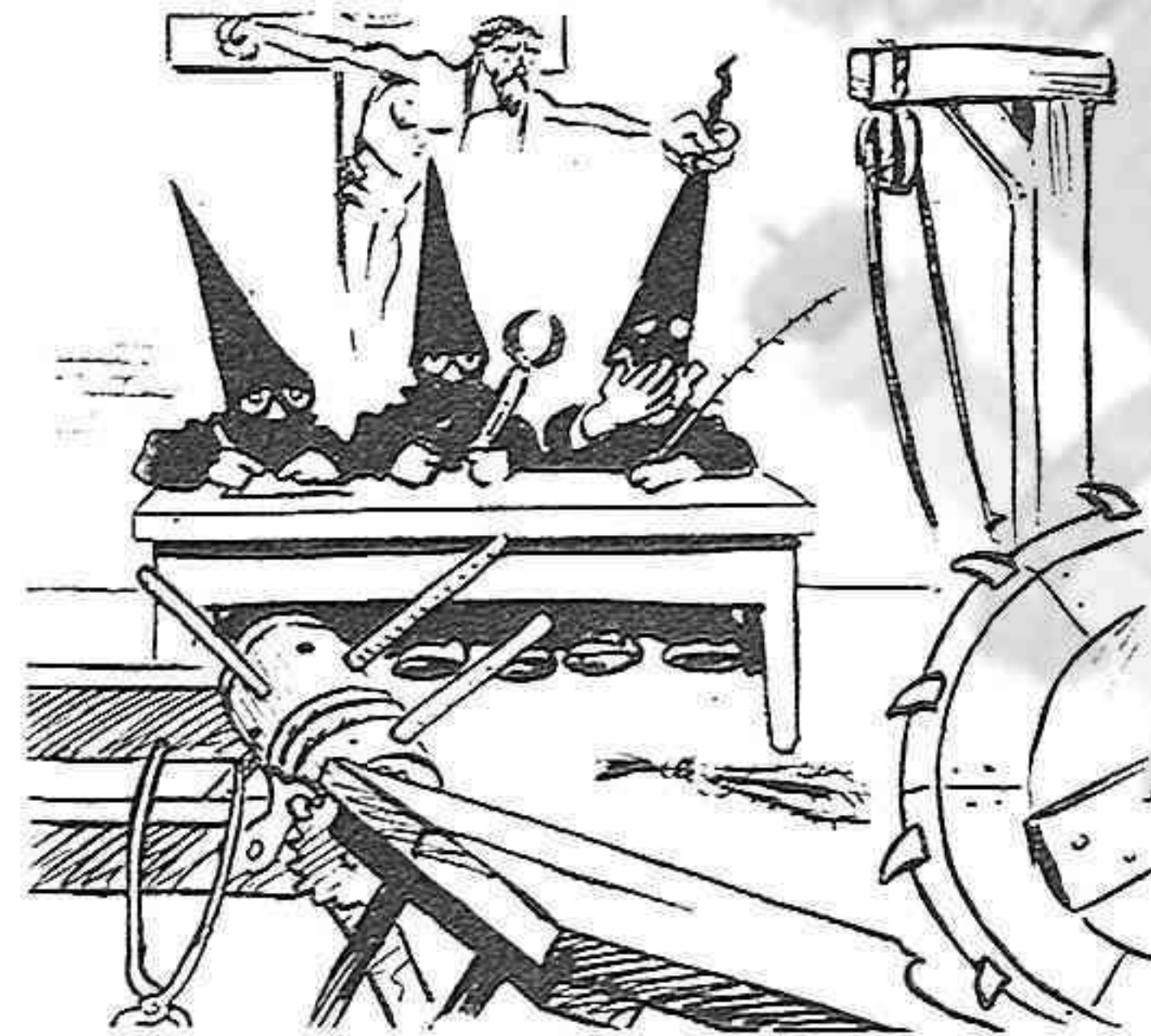
La juerga mística de Gracia

La concurrencia encaminantse al local.

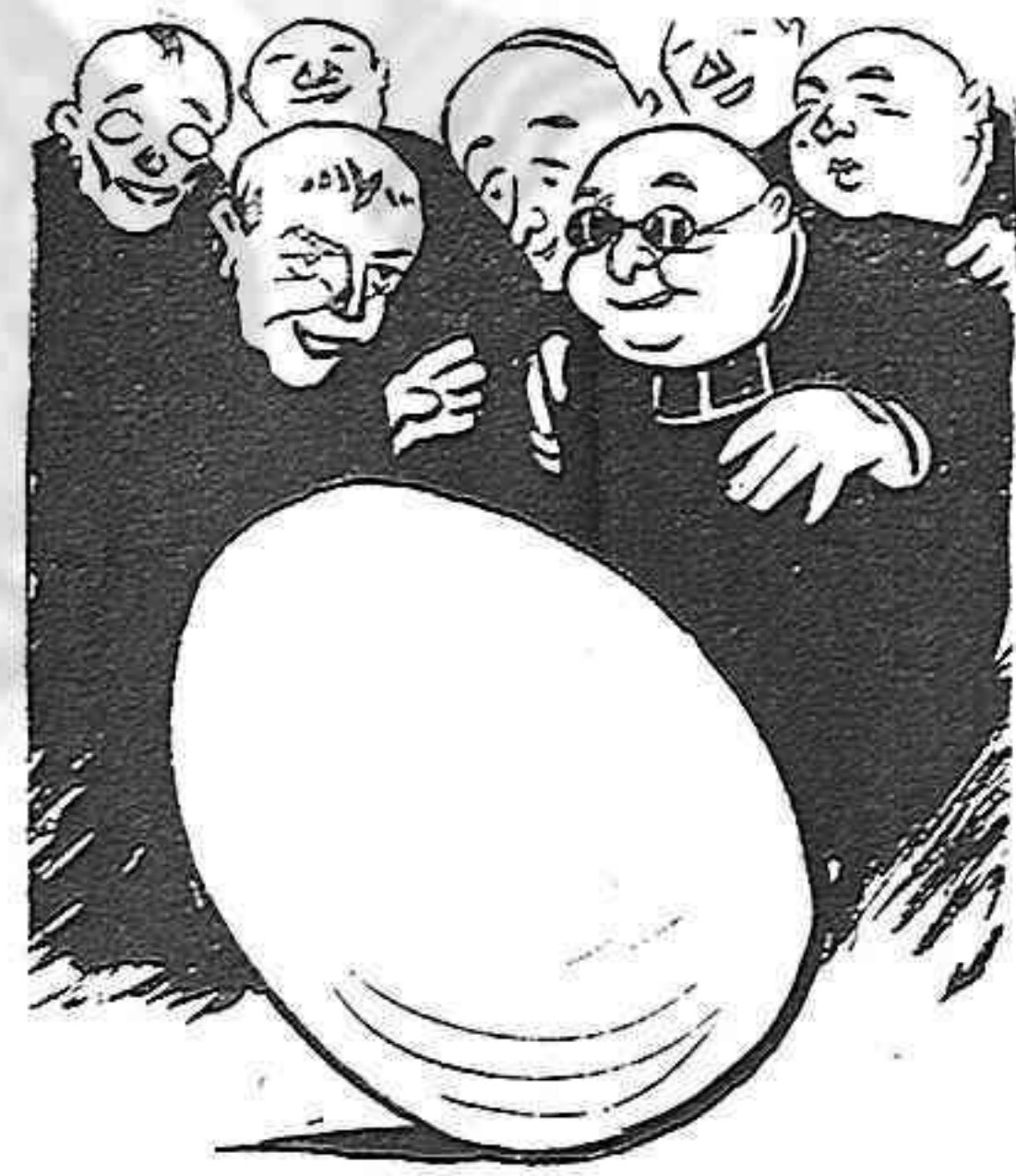
Un parell d'oradors.

La presidencia de la festa.

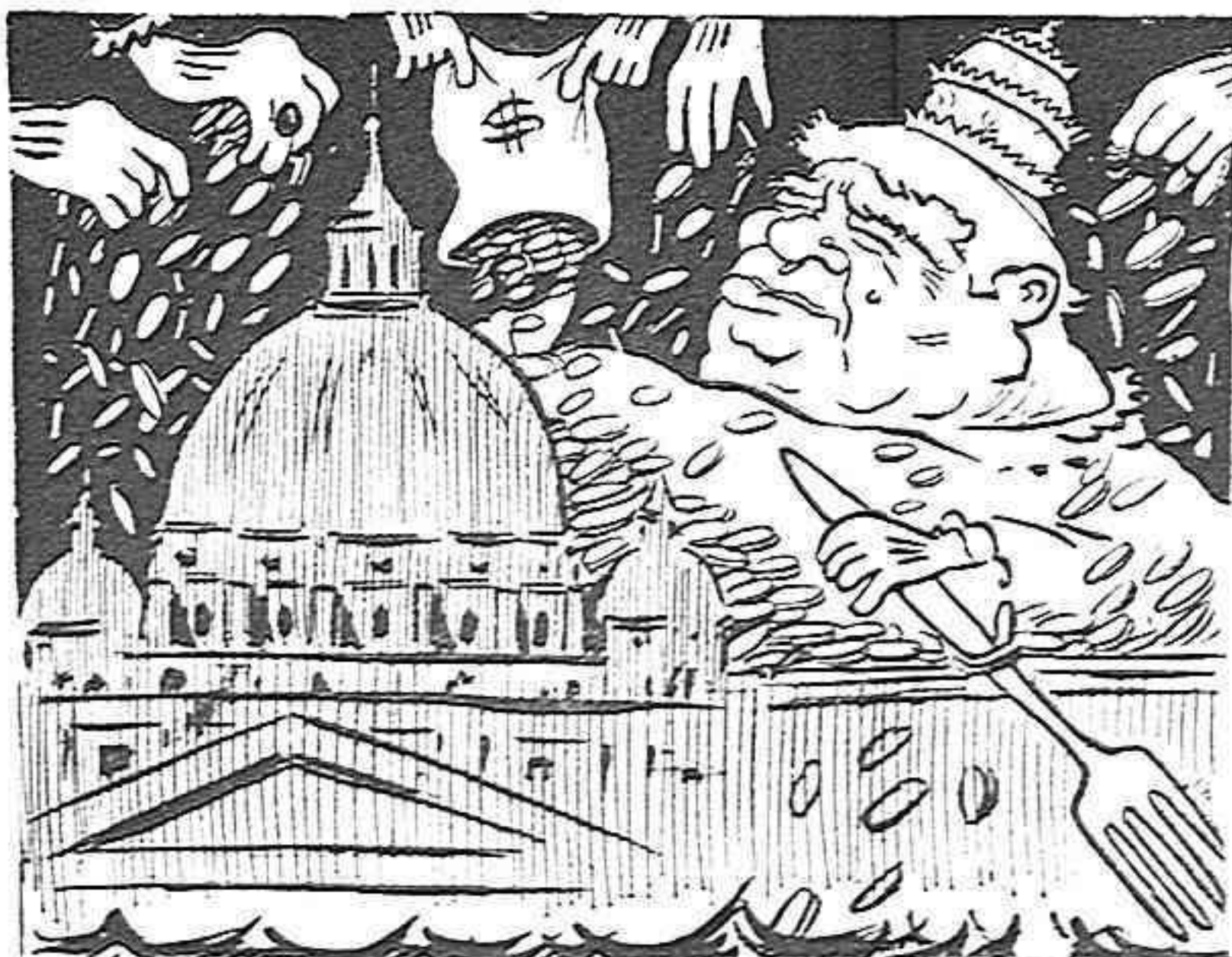
Lo que s'hi va trobar á faltar: el cubell de reglament.

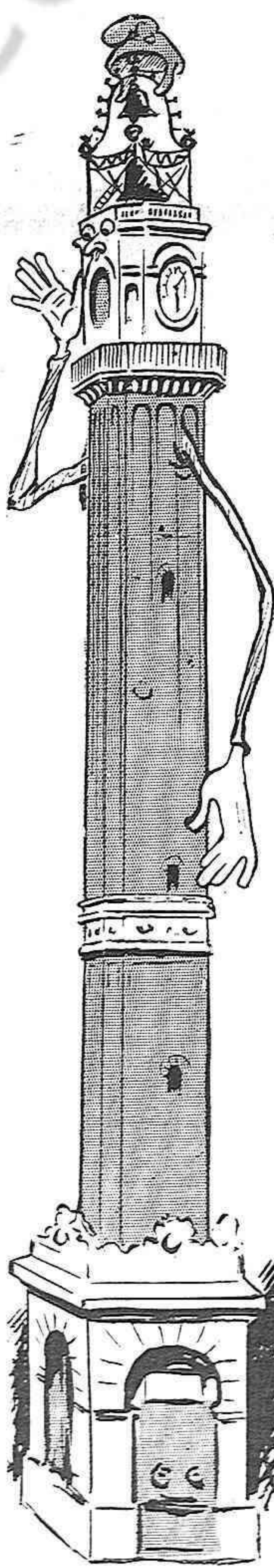
A la mitat de la juerga, tothom se creya ja que d'alló n'anava á neixre una nova creuhada.

Un orador va dir que la barca de Sant Pere navega en un mar de miseria...

Sense recordarse de las carretadas de milions que la llana universal envía continuament á Roma.

Y en tant la nostra CAMPANA, sentint de la paruleya els garrafals desatinos, ¡quin tip de riure s'hi feyá!

Entre amichs:
—¿Qué tal, vius bé ab la teva dona?
—Sols te diré una cosa y ho comprendrás desseguida. Desde 'l nostre casament una sola vegada hem sigut de la mateixa opinió.
—¿Quán?
—Un día que va calarse foch á casa, y ella lo mateix que jo volia ser la primera en escapar.

Escena conjugal:
Ella:—Cada dia ets mes insoportable: sempre de mal humor: estich certa que m'enganyas.
Ell:—Ab aixó si que t'equivocas de mitj á mitj. Si fos cert que t'enganyés, cregas qu'en lloch d'estar de mal humor estaria mes aixerit que un pésol.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XABADA.—*Va-len-ci-a-ne-ta.*
 - 2.ª ANAGRAMA.—*Convat—Contra.*
 - 3.ª TAJETA.—*La reina del couplet.*
 - 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Camilo.*
 - 5.ª CONVERSA.—*Blas.*
 - 6.ª GEROGLIFICH.—*Com mes tela mes camisas.*
- Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: E. Gerubern, Bitlloch y Casademunt, J. de Poboleda, F. Escolá, F. Reig verinós, R. Espinosa, Un anti-maurista, J. Ripoll Bert, Moka Soka y C.ª, La Marieta de la Rita, S. Folch, M. Ferrer Dalmau, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, y P. de V. Mayolas.

Caballers: Noy de Pallejá el Faiges, M. Pous, J. P. Cartró, R. F. M. y C.ª, Conserge de la Calandria, Un anti-navarro, B. Comas M., Bitlloch y Casademunt, J. de Poboleda, F. Escolá, R. Espinosa, Marqués de las Patillas, J. P. y P., Un del Centre coral de Masnou, Un anti-maurista, Un 1000 y Tar, J. Brutau, Un pierrot, S. Folch, A. Lacipera, Juan Rosell A., y P. de V. Mayolas: Malament.

Caballers: Miquel Roca (a) Calet, Enrich Bofill, Un enreda sogras, Tres calendris de Masnou, Pepet de Reus, Moka Soka y C.ª, y R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas: Bé.

Caballer: Manel del Picadero: No va.—P. Salvador: Es magre.—Fe de la Flor: No serveix.—Miramar: Veurém.—C. Costa: Aixó ja ho havíam llegit no sé ahont.—J. Patranchs: Deurá volguer dir de 'n Codolosa. Vagi á ca 'n Bonavía, Pretitxol, 2.—J. C. Torres: No 'ns plau.—R. B. Ferrer: No hi ha res á fer.—M. Doménech: Ha fet tart pels Almanachs.—L. Amadoy: No val.—Manel Noé: Crech que va á un dels Almanachs.—Juli Viñolas: Veurém si s'aprofita.—Dos calendris: No pot anar.—R. Solé Cós: No fila.—C. R.: Bunyolet.—Germans Branera: Es defectuosa.—J. C., J. D. G., J. N., P. I. A., Noy de la Parra, y A. P.: No podem insertar las cartas que 'ns envían, per varis motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª